

Arrest

nr. 128 009 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X en hun meerderjarige kinderen X en X, die verklaren allen van Servische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die *loco* advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 13 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekster kwam op 31 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 september 2009 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juli 2009 voor eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 12 november 2009 (RvV 12 november 2009, nr. 34 029).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2010 voor eerste verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 30 juni 2010 (RvV 30 juni 2010, nr. 45 883).

1.5. Verzoekers dienden op 23 juli 2010 gezamenlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd nadien verscheidene keren aangevuld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2010 beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinquies}).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden op 26 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 januari 2013 aangevuld.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 4 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en leverde bevelen af om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.11. Op 6 september 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 23 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 06.09.2013 werd ingediend door :

S.(...), M.(...)

Bij DVZ ook gekend als S.(...), M.(...)

geboren te (...) op (...)

S.(...), H.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige kinderen:

S.(...), S.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

S.(...), A.(...) (...)
geboren te (...) op (...)
en minderjarig kind:
S.(...), G.(...) geboren op (...)
adres: (...)
nationaliteit: Servië

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “*consequentiebeginsel*” en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers formuleren hun middel als volgt:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 6 september 2013 niet vergezeld was met een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen ontkennen dit echter niet, maar kunnen de redenering van verwerende partij moeilijk volgen, aangezien verwerende partij een maand voor de tweede aanvraag tot humanitaire regularisatie nog een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen waar de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen niet ter discussie stond.

Ook hebben verzoekende partijen een ontvankelijke medische regularisatieprocedure gehad van 7 oktober 2010 tot en met 4 juni 2013.

1 J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandebroele 2002, randnummer. 19

Aangezien de identiteit van verzoekende partijen bij de medische regularisatie aanvraag wel duidelijk bleek te zijn voor verwerende partij. Het aantonen van nationaliteit en identiteit bij de medische regularisatieprocedure is immers één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Ook tijdens de asielprocedure werd er nooit getwijfeld aan de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen begrijpen niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat de identiteit onvoldoende zou zijn aangetoond, immers indien verwerende partij geen duidelijkheid zou hebben over de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen, zouden zij nooit kunnen in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure hebben gezeten.

Verzoekende partij hebben bovendien nooit het Belgisch grondgebied verlaten, dus kunnen onmogelijk in zes maanden tijd – immers hun identiteit/nationaliteit werd nog aangenomen bij de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 19 augustus 2013 – een andere nationaliteit aangenomen hebben. Dit is niet ernstig.

II.1.4. De verwerende partij heeft immers de identiteit/nationaliteit zogenaamd niet kunnen afleiden - ofschoon de stukken in het administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het consequentiebeginsel en met het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van het “consequentiebeginsel”. Er is de Raad immers geen dergelijk beginsel bekend en verzoekers verduidelijken de inhoud ervan niet in hun middel.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (i RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

In punt II. C. 1. b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 wordt de voorwaarde dat de vreemdeling over identiteitsdocumenten dient te beschikken als volgt verduidelijkt: *“Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag”*. In punt II. C. 2. c), 1) van dezelfde omzendbrief staat vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk verklaard *“wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld”*.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 september 2013 geen kopieën van identiteitsdocumenten waren opgenomen en dat in de aanvraag evenmin

motieven met betrekking tot een eventuele vrijstelling waren vermeld. In hun middel betwisten verzoekers deze vaststellingen niet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

3.8. In hun middel verwijzen verzoekers naar de asielaanvraag en de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, waarbij zij menen dat nooit aan hun identiteit en nationaliteit werd getwijfeld. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij deze redenen, die hen volgens hen blijkbaar vrijstellen van de verplichting om een kopie van een identiteitsbewijs aan hun aanvraag toe te voegen, hadden ingeroepen in hun aanvraag van 6 september 2013. Zij kunnen bijgevolg niet verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening zou houden. Bovendien zijn de huidige beweringen van verzoekers niet van aard om te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de vaststelling van het ontbreken van de identiteitsdocumenten tot onontvankelijkheid van de aanvraag te besluiten. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te willen doen geloven, is de nationaliteit van vreemdelingen, bij uitstek indien zij afkomstig zijn uit een voormalige federatie van republieken die uiteen is gevallen, wel degelijk onderhevig aan mogelijke veranderingen, zelfs op korte termijn.

3.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending aangetoond van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN